

Sygn. akt: III AUa 1148/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Janina Kacprzak (spr.)

Sędziowie: SSA Lucyna Guderska

SSO del. Dorota Rzeźniowiecka

Protokolant: sekr. sądowy Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2013 r. w Łodzi

sprawy **M. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.**

o przeliczenie kapitału początkowego i wysokość świadczenia,

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 5 czerwca 2012 r., sygn. akt: V U 333/12;

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1148/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 5 czerwca 2012r. Sąd Okręgowy w Kaliszu zmienił decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. z 8 grudnia 2011r. i 4 stycznia 2012 r. i ustalił, że M. W. ma prawo do przeliczenia kapitału początkowego i emerytury z uwzględnieniem zarobków wykazanych w dokumencie Rp-7 z 20 lipca 2000r. wystawionym przez (...) S.A. w K..

Rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji zapadło w następującym stanie faktycznym:

M. W. ur. (...), w dniu 20 grudnia 2011r. wniosła o przeliczenie emerytury i kapitału początkowego z uwzględnieniem nowych dokumentów: kopii dokumentu Rp -7 z 20 lipca 2000r. dotyczącej zarobków z lat: 1968-1979 i kartoteki płacowej z roku 1975/1976.

Zaskarżonymi decyzjami z 8 grudnia 2011r. i 4 stycznia 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił M. W. ponownego przeliczenia kapitału początkowego oraz emerytury z uwzględnieniem zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach potwierdzającego wynagrodzenie odwołującej w (...) S.A. w K. w latach 1968-1979 oraz list płac z lat 1975/76 z uwagi na to, że są to kopie.

W okresie od 1 września 1964r. do 8 maja 1980r. M. W. była zatrudniona w Zakładach (...) w K.. Pracowała jako uczeń zawodu, kontystka, kierownik sekcji rachuby, dyspozytor. W świadectwie pracy z dnia 8 maja 1980r. wskazano ostatecznie wynagrodzenie odwołującej: 3800 zł plus 600 zł dodatku i plus 10 % premii plus dodatek stażowy 10 %.

Co do roku 1979, to od 1 października 1979 r. odwołująca wykazała opłacanie składek z tytułu działalności gospodarczej od podstawy wymiaru - 7500 zł. W roku 1972 odwołująca urodziła dziecko, korzystała z urlopu macierzyńskiego i wróciła do pracy. W maju 1976r. odwołująca urodziła kolejne dziecko, korzystała z urlopu macierzyńskiego i wróciła do pracy, w 1979 r. odwołująca korzystała z urlopu bezpłatnego.

W 2000 r. pracodawca - po przekształceniach - wtedy (...) S.A. w K. wystawił pracownikom dokumenty płacowe dla potrzeb przeliczania świadczeń. Wykazywano zarobki z całego okresu ubezpieczenia. W dniu 20 lipca 2000r. wystawiony został dokument Rp 7 znak (...) dotyczący M. W., potwierdzający jej okres zatrudnienia od 1 września 1964r. do 8 maja 1980 r. W dokumencie tym wykazano zarobki odwołującej z lat 1968-1979. Dane o zarobkach zaczerpnięto z akt osobowych odwołującej. Wykazano składniki podlegające oskładkowaniu. Dokument sporządziła T. S., a podpisali go: główny księgowy P. B. oraz wiceprezes zarządu (...) S. A. - A. U., Dane o zarobkach do 1980 r. nie były oparte o karty zarobkowe, gdyż karty były niekompletne, bez pieczętek oraz podpisów osób je sporządzających. Wykazane w dokumencie Rp 7 z dnia 20 lipca 2000 r. zarobki odpowiadają zarobkom odwołującej, choć niekoniecznie odzwierciedlają wszystkie uzyskane przez nią wypłaty, bo były takie wypłaty, po których nie pozostał ślad w aktach osobowych. Dane z legitymacji ubezpieczeniowej odwołującej oraz dokumentu Rp-7 z dnia 20 lipca 2000 r. mogą być różne, gdyż te w legitymacji ubezpieczeniowej często dotyczą części roku, nie uwzględniają zasiłków chorobowych czy opiekuńczych. /dowód: zeznania odwołującej, akta osobowe odwołującej, zeznania świadków P. B., A. U., T. S. /.

W konsekwencji powyższych ustaleń Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie jest zasadne. Odwołująca wykazała, że dokument Rp 7 z dnia 20 lipca 2000 r. dotyczy jej zarobków, oparty jest na aktach osobowych odwołującej i odzwierciedla osiągnięte przez nią oskładkowane zarobki. Dokument ten może stanowić podstawę do przeliczenia odwołującej emerytury i kapitału początkowego. Odnalezione karty zarobkowe dotyczące lat, także ujętych w dokumencie Rp 7, nie stanowią dostatecznych danych o zarobkach odwołującej wobec sposobu ich sporządzenia oraz braku danych kto je sporządził. Wobec powyższego, zaskarżona decyzja podlegała zmianie w myśl art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

W apelacji organ rentowy zaskarżył w całości powyższy wyrok, zarzucając:

- naruszenie przepisów prawa materialnego art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS (tekst jednolity Dz.U z 2004r. nr 39, poz.353 ze zmianami) w związku z par. 28 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalne Dz. U. Nr 237;
- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez obrazę zasadzie swobodnej oceny dowodów.

Wskazując na wyżej wymienione podstawy apelacji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Zdaniem apelującego zaświadczenie Rp-7 na etapie jego tworzenia przez pracodawcę (lub następcę pracodawcy) winno odpowiadać dokumentacji źródłowej. Tymczasem, w uzasadnieniu do wyroku wskazuje Sąd, iż takiej zgodności nie ma, gdyż jak wskazali słuchani świadkowie - dane o zarobkach nie były oparte o karty zarobkowe, albowiem karty te były niekompletne, bez pieczętek oraz podpisów osób je sporządzających. W przypadku tego rodzaju ustalenia, Sąd winien zmierzać do wskazania, wobec tego o jaki materiał źródłowy kwoty wskazane w spornym dokumencie zostały oparte. Wskazanie bowiem przez świadków, po 12 latach od momentu wystawienia Rp-7, iż zarobki w nim wykazane odpowiadały zarobkom odwołującej, nie jest w ocenie organu rentowego wiarygodne. Ponad wszelką wątpliwość po tak sporym upływie czasu nie można takich faktów pamiętać. Wobec powyższego, apelujący stoi na stanowisku, iż dokument Rp-7 w kopii w dalszym ciągu nie jest dokumentem uwierzytelnionym i jako taki nie może stanowić podstawy do przeliczenia kapitału początkowego jak i emerytury.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie może odnieść skutku. Sąd Okręgowy wydał trafne rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w zgromadzonym materiale dowodowym oraz w treści obowiązujących przepisów.

Przepis § 21 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412) stanowi, że środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Środkiem dowodowym w postępowaniu przed organem rentowym mogą być również poświadczony za zgodność z oryginałem kopie dokumentów stwierdzających stan zdrowia oraz dotyczących okresów składkowych i nieskładkowych, a także wysokości wynagrodzenia, przychodu, dochodu i uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń, wydawane przez jednostki upoważnione do przechowywania dokumentacji zlikwidowanych lub przekształconych zakładów pracy (§ 28 ust. 1 cyt. rozporządzenia).

Nie ulega przy tym wątpliwości, że w postępowaniu przed organem rentowym nie jest możliwe udowadnianie wysokości wynagrodzenia innymi dowodami niż wymienione we wskazanych wyżej przepisach dokumenty. Przepisy regulujące postępowanie o świadczenia emerytalno – rentowe przed organem rentowym nie mają natomiast zastosowania w postępowaniu sądowym, które regulowane jest przepisami Kodeksu postępowania cywilnego, a ewentualne ograniczenia dowodowe mogą wynikać jedynie z przepisów tego Kodeksu. Oznacza to, że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury oraz wysokość tego świadczenia, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w Kodeksie postępowania cywilnego, w tym także zeznaniami świadków.

Z ustaleń Sądu Okręgowego, które Sąd Apelacyjny w pełni podziela i uznaje za własne wynika, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych niezasadnie odmówił wnioskodawczyni przeliczenia emerytury i kapitału początkowego z uwzględnieniem zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach Rp- 7 z 20 lipca 2000 r., potwierdzającego wynagrodzenie ubezpieczonej osiągnięte w (...) S.A. w K.. M. W. wykazała bowiem, że zaświadczenie Rp -7 z dnia 20 lipca 2000 r. dotyczy jej zarobków, oparte jest na aktach osobowych ubezpieczonej i odzwierciedla osiągnięte przez nią zarobki, od których odprowadzone były składki na ubezpieczenie społeczne.

Prawidłowo również Sąd Okręgowy uznał wyjaśnienia wnioskodawczyni i zeznania świadków za mogące stanowić podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Przesłuchani świadkowie to osoby, które bezpośrednio sporządzały i podpisywały zaświadczenie Rp-7 z 20 lipca 2000 r., potrafili zatem konkretnie i precyzyjnie podać w jakich okolicznościach i na podstawie jakich danych ten dokument był sporządzony. W sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości wyjaśnili, że określone w spornym zaświadczeniu wynagrodzenie wnioskodawczyni było obliczane na podstawie akt osobowych i istniejących wówczas dokumentacji płacowej M. W., co pozwalało na odzwierciedlenie faktycznych zarobków ubezpieczonej. Nie ma zatem podstaw do uznania, że zaświadczenie Rp-7 nie stanowi wiarygodnego dowodu potwierdzającego wysokość wynagrodzenia osiąganego przez wnioskodawczynię w spornym okresie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, zawarte w apelacji zarzuty stanowią w istocie polemikę z prawidłowymi i nie budzącymi wątpliwości ustaleniami Sądu I instancji. Sąd Okręgowy wyrokował po dokładnym wyjaśnieniu okoliczności sprawy, w oparciu o wystarczający materiał dowodowy, który ocenił nie przekraczając granic swobodnej oceny, o jakich mowa w art. 233 § 1 k.p.c.

W związku z powyższym, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji swojego wyroku.